

Театр „СОЛОВЦОВ“.

У неділю 23 і у вівторок 25 марта с. р.

2 тільки дві гастролі 2

знаменитої
босоножки

АЙСЕДОРИ ДУНКАН

при участі симфонічного оркестру. Початок продажу квитків у неділю, 16-го марта.

Позробиці в афишах.

7-132-1

Дирекція Генр. Целлер.

Городський театр.

Дирекція

С. В. Брикіна.

На п'ятій та шостій неділі Великого посту відбудуться гастролі всевітної-відомої еспанської співачки Марії Гай і артиста Імператорських театрів Д. Собінова.

Намічений репертуар:

МАРІІ ГАЙ:

„КАРМЕНЪ“ (1-й раз).
„САМСОНЪ і ДАЛИЛА“ (1-й раз).
(Даліла).
„КАРМЕНЪ“ (2-й раз).
„ТРУБАДУРЪ“ (Азучена).
„САМСОНЪ і ДАЛИЛА“ (2-й раз).
„КАРМЕНЪ“ (3-й раз).

Л. СОБІНОВА:

„МАНОНЬ“ (Де-Гріє).
„ВЕРТЕРЪ“.
„ІСКАТЕРІЯ ЖЕМЧУГА“.
(Назір)
„РОМЕО і ДЖУЛЕТТА“.
(Ромео).
„ЕВГЕНІЙ ОНЬГІНЬ“ (Ленський).

Порядок спектак. буде оголошено окремо. Продаж білетів на всі гастрольні спектаклі Л. Собінова почнеться в суботу, 15-го марта з 10-ої г. ранку. Білети, що лишаться від продажу 14-го та 15-го марта будуть продані у неділю, 16-го марта.

м—4—63

ГРАМОФОНИ

Товари од 15 карб. до 100 карб. Грамофонні пластинки. Грамофон-фонографи. Цате і валки до них у великому виборі.

головне депо музичних інструментів і нот

Г. І. ІНДРЖИШЕКА

у Київі, Хрещатик, 58.

Преод-куррат. безплатно.

гл-7-25

Приймаєть ся передплата на 1908 р. на

Літературно-Науковий Вістник

Український місячник літератури, науки й громадського життя.

ОДИНАДЦЯТИЙ РІК ВИДАННЯ.

Виходить в двох виданнях: київським і львівським в збільшених розмірах, книжками по 12—15 аркушів друку.

Містить белетристику оригінальну й переклади — повісти, оповідання, драми, поезії, статі в українській історії, літературі, суспільно-економічній і інших областях знання; огляди літератури, науки й суспільно-політичного життя, критику й бібліографію.

ПЕРЕДПЛАТА НА ВИДАННЯ КИЇВСЬКЕ:

на рік 8 руб.; для незможних учнів, студентів, сільських учителів, низших служущих, робітників і селян 7 руб., але тільки коли вони передплатують журнал просто з контори.

На пів року 4 руб. 50 коп. »

Передплата можна прислати також по одному рублю на перше число кожного місяця, кому трудно прислати більше відразу. Книгарям і всяким посередникам від передплати 5%, але тільки в тім разі, коли передплата виплачується повна (8 руб.) і вся відразу.

Повні комплекти за 1907 р. і за попередні роки продають ся по 8 руб.

Видавць М. Грушевський.

0-89-15

Редактор Ф. Красицький.

Видавництво „ВІК“

Вийшла з друку нова книжка

Д. М. Р. КОВИЧ.

По степах та хуторах.

ЦІНА 65 КОП.

Склад в Українській Книгарні у Києві, Везаївська, 8. 10-131-3

Антонович і Антонович.

В „Київській Мислі“ розказано недавно, як Вол. Б. Антонович дістав генеральського чина.

Був у київському університеті теж професором разом з відомим усьому ученому світові Антоновичем ще й другий Антонович, Афіноген Яковлевич, відомий тільки нещасним студентам, що мусіли слухати у його політичну економію, та ще д-ві Вітте, з яким цей Антонович шире приятелював. Д. Вітте тоді тільки розпочинав свою блискучу кар'єру, бувши начальником залізниць у Київі, і як його покликано до Петербурга, то він і побирав свого приятельськи випрохати йому генеральського чина.

Прийшов д. Вітте до Петербургу й поворожив про проф. Антоновича у тодішнього міністра Делянова. Делянов обер-

нувся до ради київського університета, чи нема перешкод, щоб проф. Антоновичі дали „чин дієвительного статського совѣтника“. А як усі знали тільки Володимира Антоновича, а про Афіногена Антоновича забули навіть його товариші, то про Володимира й написали—перешкод, мовля, нема ніяких.

І от на новий рік д. Вітте телеграфує своєму приятельві—вітаю з генеральством. А приятель, що мав власну газету, „Київське Слово“, зараз же оповістав про своє генеральство *urbi et orbi*. Вітають нашого генерала, на сьомому неві він себе почував, коли раптом в другій київській газеті появляється звістка, що генеральського чина дістав такий Антонович, тільки не Афіноген, а Володимир…

Так несподівано Володимир Бонифатович дослочки генеральством, хоч воно йому, як то кажуть, і за вухом не свербіло. Переплутали крамольника з „істиннимъ сыномъ отечества“ і сепаратиста з патріотом і нагородили першого за „заслуги“ другого. Лихо од цього правля ще невелике, та буває й иначе, буває, що не тільки нагороджують за чужу заслугу, а й карують за чужу провиню. Володимира Антоновича таки й покарано за… Афіногена Антоновича.

Сталось це вже по смерті Володимира Бонифатовича. В середу 12 марта в місцевій польській газеті „Dziennik Kijowski“ появилась дуже вчасно замітка, що вмер, мовля, такий і такий професор, який не-

прихильно ставив до поляків, улавшив тим тим і між инчим був „редактором російської поступової газети „Київське Слово“…

Хто знає хоч трохи історію київської журналістики, тому легко зрозуміти, як така звістка вийшла. „Київське Слово“, що здебільшого підписувало „Московскимъ Вѣдомостямъ“—це поступова газета? А хазяїн її, що мінва ректорія і третірув її, як найиїтій,—це скромний, лагідний В. Б. Антонович?... Ні, не тільки генеральства можна доскочити, маючи одноп'ятивця, а й гайби прийняти!

І що найдивніше, то це те, що двох Антоновичів сїм разом переплутало не якесь міністерство, а польська газета. В історії польського громадянства ім'я В. Б. Антоновича займає визначне місце тим, що він, як відомо, рішуче порвав з польським шляхетським традиціям і вернувся до того народу, якому традиції отак далися в знаки. Не дурно ж польська шляхта цей учинок зустріла, як писав сам небіжчик в своїй „Сповіді“—„сміхотом, сміхотом, потім гнівом та лайкою, нарешті брехливими доносами й натяканнями про колїїтинщину“. Не дурно ж художник шляхетського Польщі, Генрик Сенкевич, в одному з своїх оповіданні звів національну, а може й особисті (бо це було після статі В. Антоновича про Сенкевича роман „Огнем і мечем“) рахунки з небіжчиком, виставивши його дуже неприхильно під прозорим ім'ям Антоновича. Не дурно ж історик тїєї ж самої шляхетської Польщі, Равита Гавронський, в одній з своїх „наукових“ праць портрет Антоновича помістив з підписом „ватажок гайдамаччини“, а про небіжчика наросказував чисто бачечні нісенітницї. І навіть після всього цього польська газета переплутала Володимира Антоновича з Афіногеном Антоновичем! Цієї ж П. співоробітники знають навіть свою власну історію!

Некролог В. Б.—за „Dziennik Kijowski“ кінчає дипломатично приміткою *de mortuis nil nisi bene*, показуючи тим, що міг би сказати не тільки bene. Ми знаємо, що справді можна багато де-кого наговорити, бо наговорили ж д.д. Сенкевич, Равита Гавронський та інші ширі шляхтичі про Антоновича сїм мішків гречаної воли. Але ми не розуміємо, звідки от обвинувачення, що небіжчик ставив до поляків не прихильно? Не до поляків, а тільки до тїєї верхньої ліпки польського громадянства, що далась в знаки й польському народові так само, як і нашою, був неприхильний Антонович, Володимир Антонович, а не Афіноген. До польського народу, до польських трюлящих людей не міг инакше, як з ширим сплутанням та великою прихильністю, ставитись той, хто одцурився шляхетського становниці і традицій і пішов до „хлопів“, щоб жити й бідувати з ними разом. Обороняючи українського „хлопа“, Антонович працював тим і для польського, претягаючи од шляхтя до народу більш чуйні елементи польського громадянства.

Де ж звляса „неприхильність до поляків“? Хіба тільки панство—поляки, а польські „хлопи“—ні? „Dziennik Kijowski“ не тільки двох Антоновичів переплутав,—він переплутав і ті елементи, з яких складається рідне йому національне тіло.

Про „неприхильність до поляків“—не до речі згадувати над могилою В. Антоновича. Навпаки, коли братство народів не мрив, коли воно має хоч колись у далекій будучині зробитись справним ділом, то такі наймення, як Антоновича, повинні стати символом єднання та згоди, мостом, по якому підуць один до одного народи. Народи, а не патентовані „патріоти свого отечества“.

Сергій Єфремов.

Відгуки парламентського життя.

> Шульгін прочитав перед крайними правими доклад про способи боротьби з терором на підставі даних комісії й київських союзників. Постановлено виробити власний законопроект.

> Октябристи й помірковані обурені аграрним законопроектом безпартійних селян, Гучков пояснює цей учинок селян тим, що в Думі, мовляв, є багато бутяківників, що стараються повести селян безпечним шляхом.

> Праві селяне знов розпочинають переговори з священниками в справі аграрного законопроекту.

> Крупенський в розмові з співробітником „Нов. Вр.“ висловив про комісію